

Sygn. akt I C 1543/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **P. B.**

przeciwko (...) z siedzibą w **W.**

o odszkodowanie w kwocie 2 145,27 zł

I/ zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w **W.** na rzecz powoda **P. B.** kwotę **1 885,74 zł** (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi od dnia 09 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

II/ dalej idące powództwo oddala;

III/ zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę **733,33 zł** tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1543/15**

UZASADNIENIE

Powód P. B. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) z siedzibą w **W.** kwoty 2 145,27 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na uzasadnienie żądania wskazał, iż w dniu 28 marca 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr. rej. (...), stanowiący jego własność. Wskazał, że szkoda była likwidowana przez (...) SA, które działało jako korespondent T. F. – ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia, przy czym tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu (...) SA przyznała i wypłaciła mu dotychczas kwotę 6 684,80 zł brutto. Podniósł, że z kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 9 czerwca 2015 r. wynika, iż koszt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed dnia powstania szkody odpowiada kwocie 8,830,07 zł brutto, dlatego też żąda dodatkowej kwoty odszkodowania w wysokości 2 145,27 zł. Podał nadto, że stosownie do art. 120 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), za wyżej opisane zdarzenie odpowiada strona pozwana. Wskazał również, że wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych od 29 kwietnia 2015 r., tj. od dnia bezskutecznego upływu ustawowego terminu 30 dni na zapłatę całości odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości

i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

w kwocie 17 zł. Przyznała, że posiada legitymację procesową bierną w oparciu o przepis art. 19 ust. 3 w związku z art. 123 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)i (...) oraz że w następstwie zgłoszenia przez powoda szkody w jego pojeździe, nominowany korespondent zagranicznego ubezpieczyciela, tj. (...) SA, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił poszkodowanemu kwotę 6 684,80 zł. Zarzuciła, że postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone w sposób poprawny, ustalenie rozmiaru szkody zostało wykonane w sposób rzetelny i prawidłowy, tym samym więc dalsze roszczenia odszkodowawcze powoda są bezpodstawne. Zakwestionowała nadto dołączoną do pozwu kalkulację oraz zarzuciła, iż nie można oprzeć rozstrzygnięcia na prywatnej ekspertyzie. Odnośnie odsetek wskazała, że powód nie wzywał jej do zapłaty, a zatem początkowa data naliczania odsetek wskazana

w pozwie nie ma podstaw.

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2015 r. powód podtrzymał żądanie pozwu

w całości. Wskazał również, że na poszkodowanym nie spoczywa obowiązek naprawienia uszkodzonego pojazdu, może bowiem sprzedać uszkodzony pojazd, zachowując wypłacone odszkodowanie, może też go naprawić częściowo lub dokonać naprawy własnoręcznie, bądź użyć do naprawy części używanych lub nieoryginalnych, zmniejszając tym samym wartość samochodu. Nie zmienia to jednak faktu, że ubezpieczyciel sprawcy szkody winien wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2015 r. we W. doszło do zdarzenia drogowego,

w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawcą tego zdarzenia był P. H., kierujący pojazdem marki V. o nr. rej. (...), legitymujący się zagranicznym (norweskim) dowodem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 15 kwietnia 2015 r. – w aktach szkody (...) SA.

W związku z tym zdarzeniem w dniu 09 kwietnia 2015 r. powód zgłosił szkodę (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą

w S., które w ramach Systemu Zielonej Karty działało jako polski korespondent towarzystwa (...).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nominowany korespondent zagranicznego ubezpieczyciela w dniu 28 maja 2015 r. przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 6 684,80 zł.

Dowód: wydruki e-maili z dnia 09 kwietnia 2015 r. i 15 kwietnia 2015 r. – w aktach szkody (...) SA, decyzja (...) SA z dnia 28 maja 2015 r.

Powód nie zgodził się z wyliczeniami ubezpieczyciela i zlecił wykonanie własnej wyceny kosztów naprawy samochodu niezależnemu rzeczoznawcy, który w oparciu

o system A. sporządził w dniu 09 czerwca 2015 r. kalkulację naprawy i ustalił, że koszt naprawy przedmiotowego samochodu winien wynieść kwotę 8 830,07 zł (brutto)

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 09 czerwca 2015 r.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia w pojeździe powoda należałoby wymienić następujące elementy: drzwi przednie lewe, uszczelkę drzwi przednich lewych, izolację drzwi przednich lewych, zestaw mocowania wykładziny drzwi

przednich lewych i tylnych lewych, zatraski wykładziny drzwi, zestaw mocowania drzwi przednich lewych i tylnych lewych, drzwi tylne lewe, ramę szyby trójkątnej drzwi lewych, zestaw klej szyby trójkątnej i izolację drzwi tylnych lewych.

Obecnie na rynku wtórnym brak jest alternatywnych części zamiennych do pojazdu marki B. (...), a jedynie wyjątek stanowi zestaw kleju szyby tylnej trójkątnej.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego Z. R. (1) z dnia 06 maja 2016 r.

Koszt koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu powoda pozostający w związku przyczynowym ze zgłoszonym zdarzeniem, z uwzględnieniem średnich stawek roboczogodzin w nieautoryzowanych warsztatach samochodowych przy pracach blacharskich i lakierniczych na terenie powiatów (...), (...)

i (...), wynosi kwotę 8 570,54 zł brutto.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego Z. R. (1) z dnia 06 maja 2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było

w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 28 marca 2015 r. we W. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ, w sposób ustalony w toku postępowania likwidacyjnego, należący do powoda pojazd marki B.o nr. rej. (...). Strona pozwana nie kwestionowała przy tym zasady i podstawy swej odpowiedzialności, wywiedzionej z treści art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)i (...). Nie było pomiędzy stronami w istocie również sporu co do zakresu uszkodzeń auta powstałych w wyniku kolizji.

Strony różniły się natomiast co do oceny wysokości należnego powodowi odszkodowania. Powód stał bowiem na stanowisku, że wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie było zaniżone. W konsekwencji dochodzone w niniejszym procesie roszczenie stanowiło różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela a należnym według powoda.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało

w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)i (...). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Z kolei zgodnie z treścią art. 127 powołanej ustawy likwidacja szkód w przypadkach, o których mowa w art. 123, następuje na zasadach określonych w art. 14 ust. 1-3 oraz przepisach rozdziału 2, chyba że umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska stanowi inaczej.

Sąd zważył także, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody. Za utrwalone

w orzecznictwie należy jednak uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym. W związku z tym przyjmuje się, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek

a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. W skład takiej szkody według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowania. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2002 r. (V CKN 1273/00), stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co znaczy, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna w związku z tym ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, a zatem odszkodowanie nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Należy jednocześnie zauważyć, że z zasady wyrażonej w przepisach art. 363 § 1 k.c. wynika, iż w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Tak rozumiany obowiązek odszkodowawczy nie może jednak naruszać zasady, że szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły

z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę były eksploatowane już przez określony czas, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody, w szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Z punktu widzenia ubezpieczyciela sprowadza się to do zagadnienia, czy kwota, którą ma wypłacać poszkodowanemu może być zmniejszona o tyle, o ile mniejsza jest wartość części materiałów starych od wartości części materiałów nowych, które mają mu zastąpić w trakcie naprawy. W tym zakresie judykatura przyjęła, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Jedynie jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Ubezpieczyciel w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całość. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie

i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli

w tym celu należy wymienić uszkodzone części, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania

z uwzględnieniem cen części nowych. Skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Należy jednocześnie zauważyć, że nie można z góry wykluczyć, iż zamontowanie podczas przywrócenia do stanu poprzedniego nowych części, spowoduje wzrost wartości pojazdu, jako całości. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości

całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Ciężar dowodu w tym zakresie obciąża ubezpieczyciela.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko i ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji, Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych Z. R. (1) z dnia 06 maja 2016 r. W opinii pisemnej biegły ten ustalił, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia w pojeździe powoda należałoby wymienić następujące elementy: drzwi przednie lewe, uszczelkę drzwi przednich lewych, izolację drzwi przednich lewych, zestaw mocowania wykładziny drzwi przednich lewych i tylnych lewych, zatrzaski wykładziny drzwi, zestaw mocowania drzwi przednich lewych i tylnych lewych, drzwi tylne lewe, ramę szyby trójkątnej drzwi lewych, zestaw klej szyby trójkątnej i izolację drzwi tylnych lewych. Wskazał również, że obecnie na rynku wtórnym brak jest alternatywnych części zamiennych do pojazdu marki B. (...), a jedynie wyjątek stanowi zestaw kleju szyby tylnej trójkątnej. Biegły oszacował nadto, że koszt koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu powoda, pozostający w związku przyczynowym ze zgłoszonym zdarzeniem, z uwzględnieniem średnich stawek roboczegodzin w nieautoryzowanych warsztatach samochodowych przy pracach blacharskich i lakierniczych na terenie powiatów (...), (...) i (...), wynosi kwotę 8 570,54 zł brutto.

Analiza treści powyższej pisemnej opinii biegłego Z. R. pozwalała na uznanie, że była ona fachowa i wiarygodna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł oraz proces dochodzenia do wniosków stanowiących konkluzję opinii. Istotnym było również, że żadna ze stron nie powołała zarzutów ani argumentów, mogących podważyć fachowość

i wiarygodność opinii. W tej sytuacji Sąd uznał, iż przeprowadzony w sprawie dowód

z opinii biegłego Z. R. (1), określający koszt przywrócenia auta do stanu sprzed szkody przy przyjęciu średnich stawek rynkowych stosowanych na lokalnym rynku, stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Z tych względów Sąd przyjął na podstawie tej opinii, że koszt naprawy spornego pojazdu wyniesie kwotę 8 570,54 zł brutto. Mając na względzie, że powód otrzymał już

z tytułu odszkodowania za uszkodzenie spornego pojazdu kwotę 6 684,80 zł brutto, co strony zgodnie przyznały, należało zasądzić od strony pozwanej dodatkowo kwotę 1 885,74 zł. Dalej zaś idące powództwo Sąd oddalił jako nie znajdujące uzasadnienia

w zebranych materiale dowodowym.

W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd zważył w pierwszej kolejności, iż stosownie do treści art. 125 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, Biuro, z uwzględnieniem art. 14 ust. 1-3, jest obowiązane wypłacić odszkodowanie w przypadku,

o którym mowa w art. 123 pkt 1, w terminie 30 dni od dnia ustalenia państwa, w którym pojazd sprawcy jest zarejestrowany. Z akt szkody wynika przy tym, że potwierdzenie ważności ubezpieczenia przez zagranicznego ubezpieczyciela nastąpiło w dniu 09 kwietnia 2015 r. Tym samym należało przyjąć, że 30-dniowy termin na wypłatę odszkodowania upłynął z dniem 08 maja 2015 r. Wobec powyższego żądane odsetki od kwoty dochodzonej pozwem należały się powodowi od dnia następnego po upływie tego terminu, czyli od dnia 09 maja 2015 r.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł, jak w punktach I

i II wyroku.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron. Według

natomiast przepisów artykułu 98 § 3 k.p.c. w związku z artykułem 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron.

Oznacza to, że na koszty procesu poniesione w niniejszej sprawie przez powoda składały się: opłata od pozwu w kwocie 108 zł, wynagrodzenie adwokata w kwocie 600 zł, opłata skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczka na poczet kosztów opinii biegłego w kwocie 225,22 zł, co daje łącznie kwotę 950,22 zł. Z kolei koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną obejmowały: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł, opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczkę na poczet kosztów opinii biegłego w kwocie 225,23 zł, co daje w sumie kwotę 842,23 zł.

W świetle natomiast przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż powód wygrał sprawę w 87,90%, natomiast strona pozwana w 12,10%. Oznacza to, iż powodowi z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 835,24 zł ($950,22 \text{ zł} \times 87,90\%$), zaś stronie pozwanej – kwoty 101,91 zł ($842,23 \text{ zł} \times 12,10\%$). Po ich wzajemnym rozliczeniu, z tytułu kosztów procesu należało więc zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 733,33 zł.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy Sąd orzekł, jak

w punkcie III wyroku.